

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532712416/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Thi hvor er Tro, som ei af Tvivlen fældes,
Og hvor er Haab, hvis Glands i Graven faldt,
Og hvor er Kraft, hvis Styrke ei forældes,
Hvor Kjærlighed, som Tiden ei har kvalt?
Hvor Gjæringer, hvis Grændse kun er Alt?
Hvor Tanker, Følelser, hvis Sum ei tælles?
Hvor Nydelse, hvor ei den sidste Rest
Var Tomheds, Flaueheds, Kjedsomhedens Gjest?

Forsage, det er Læren kun, forsage
Er al vor Viisdom – Livets hele Frugt;
Den Rest, som af vor Virken bli'er tilbage,
Den Blomst, som modnes ved Erfarings Tugt.
Vel er kun Sorg dens Rod, dens Duft og Lugt
Kun Kulde, Bitterhed og mørke Dage:
Dog voxer skal den, til den kolde Steen
Bedækker Hjertet, Jorden vore Been.

O Hvile, Hvile! Du, som Haanden strækker
Imod os ud, og trykker til din Barm
Hvert saaret Hjerter – Du, som kjærlig lægger
Dets hele Byrde paa din stærke Arm,
Som mild vort Øie med dit Kys bedækker,
Som vugger sødeligt foruden Larm
Hver Sjæl i Slummer, mens din mørke Broder
Sin Fakkel slukker – Du er Trøstens Moder!

Ja Hvile! Du vor Barndoms første Amme
Naar Livets første Skrig undslap vor Mund,
Du fulgte os paa Vandringen den samme,
Vor Smertes bløde Pude var dit Blund.
Du reder Leiet i den sidste Stund,
Dit sidste Kys vi ubevidst annamme;
Du leer af Tiden, thi fra Ewigheid
Dit tause Væsen drømmende steg ned.